

Onsdagen den 11 december 2013

P7_TA(2013)0578

Resiliens och katastrofförebyggande i utvecklingsländerna

Europaparlamentets resolution av den 11 december 2013 om EU:s strategi för resiliens och katastrofriskreducering i utvecklingsländerna: lära av livsmedelsförsörjningskriser (2013/2110(INI))

(2016/C 468/16)

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av artikel 210 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget),
- med beaktande av det europeiska samförståndet om utveckling av den 20 december 2005,
- med beaktande av det europeiska samförståndet om humanitärt bistånd av den 18 december 2007,
- med beaktande av kommissionens meddelande *Halvtidsöversyn av handlingsplanen för det europeiska samförståndet om humanitärt bistånd – Effektiva, principbaserade humanitära insatser på EU-nivå* av den 8 december 2010 (COM(2010)0722),
- med beaktande av kommissionens meddelande *EU-strategi för resiliens: lära av livsmedelsförsörjningskriser* av den 3 oktober 2012 (COM(2012)0586) (nedan kallat *2012 års meddelande om resiliens*),
- med beaktande av kommissionens arbetsdokument om en handlingsplan för resiliens i länder som ofta drabbas av katastrofer 2013–2020 av den 19 juni 2013 (SWD(2013)0227),
- med beaktande av rådets slutsatser om EU-strategin för resiliens av den 28 maj 2013,
- med beaktande av kommissionens meddelande *EU:s strategi för stöd till katastrofförebyggande i utvecklingsländerna* av den 23 februari 2009 (COM(2009)0084),
- med beaktande av kommissionens arbetsdokument om en genomförandeplan för EU:s strategi för stöd till katastrofriskreducering i utvecklingsländerna 2011–2014 av den 16 februari 2011 (SEC(2011)0215),
- med beaktande av rådets slutsatser om en EU-strategi för stöd till katastrofriskreducering i utvecklingsländerna av den 18 maj 2009,
- med beaktande av FN:s Hyogo-handlingsplan 2005–2015, som antogs i januari 2005 vid världskonferensen för katastrofbegränsning i Hyogo (Japan) och godkändes av FN:s generalförsamling genom resolution A/RES/60/195, och av halvtidsöversynen av denna,
- med beaktande av kommissionens meddelande *Att knyta samman katastrof-, återanpassnings- och utvecklingsbistånd – En utvärdering* av den 23 april 2001 (COM(2001)0153),
- med beaktande av kommissionens meddelande *Socialt skydd i EU:s utvecklingssamarbete* av den 20 augusti 2012 (COM(2012)0446),
- med beaktande av sin resolution av den 21 september 2010 om kommissionens meddelande *En gemenskapsstrategi för förebyggande av katastrofer* ⁽¹⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 27 september 2011 om förstärkning av den europeiska insatskapaciteten vid katastrofer: civilskyddets och det humanitära biståndets roll ⁽²⁾,

⁽¹⁾ EUT C 50 E, 21.2.2012, s. 30.

⁽²⁾ EUT C 56 E, 26.2.2013, s. 31.

Onsdagen den 11 december 2013

- med beaktande av kommissionens meddelande *Ett anständigt liv för alla: Att avskaffa fattigdom och ge världen en hållbar framtid* av den 27 februari 2013 (COM(2013)0092),
- med beaktande av kommissionens meddelande *Att göra EU:s utvecklingspolitik mer effektiv: en agenda för förändring* av den 13 oktober 2011 (COM(2011)0637) och rådets slutsatser om detta av den 14 maj 2012,
- med beaktande av den nya given för engagemang i instabila stater inom Busan-partnerskapet för effektivt utvecklingssamarbete, som antogs vid det femte högnivåforumet om stödeffektivitet i Busan (Sydkorea) den 29 november– 1 december 2011,
- med beaktande av sin resolution av den 13 juni 2013 om millennieutvecklingsmålen – att definiera en utvecklingsram för tiden efter 2015 ⁽¹⁾,
- med beaktande av rådets slutsatser om den övergripande agendan för tiden efter 2015 av den 25 juni 2013,
- med beaktande av Förenta nationernas konferens om hållbar utveckling, "Framtiden vi vill ha", som hölls i Rio de Janeiro (Brasilien) i juni 2012 (Rio+20), och särskilt de beslut om katastrofriskreducering som fattades i samband med denna,
- med beaktande av det fjärde sammanträdet för den globala plattformen för katastrofriskreducering, som hölls i Genève (Schweiz) den 19–23 maj 2013,
- med beaktande av kommissionens meddelande *Bättre nutrition för mödrar och barn i det externa biståndet: ett politiskt ramverk för EU* av den 12 mars 2013 (COM(2013)0141),
- med beaktande av artikel 48 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från utskottet för utveckling (A7-0375/2013), och av följande skäl:
 - A. I 2012 års meddelande om resiliens definierade kommissionen begreppet resiliens som "förmågan hos en enskild person, ett hushåll, en befolkningsgrupp, ett land eller en region att motstå, anpassa sig efter och snabbt återhämta sig från påfrestningar och chocker".
 - B. Katastrofriskreducering är en viktig del i arbetet för att uppnå resiliens. Katastrofriskreducering handlar om att analysera och hantera risker för att minska sårbarheten för katastrofer. Det omfattar insatser för att öka beredskapen, förbättra det förebyggande arbetet och minska riskerna på alla nivåer, från lokal nivå till internationell nivå.
 - C. Ett viktigt led i strategin för resiliens är att koppla samman katastrofhjälp, återuppbyggnad och utveckling för att ta itu med avbrott i verksamheten och finansieringen mellan katastrofhjälps- och utvecklingsfaserna.
 - D. Hyogo-handlingsplanen är ett ovärderligt instrument för att driva agendan för katastrofriskreducering internationellt, men den löper ut 2015. En ram för katastrofriskreducering efter 2015 ska enligt planerna antas vid världskonferensen för katastrofriskreducering i Japan i början av 2015.
 - E. Vid halvtidsöversynen av det europeiska samförståndet om humanitärt bistånd noterades att det hade gjorts framsteg i arbetet med katastrofriskreducering, men att det krävs ytterligare konkreta framsteg.
 - F. Enligt FN har 4,4 miljarder människor drabbats av katastrofer sedan 1992, vilket orsakat skador till ett värde av 2 biljoner US-dollar och skördat 1,3 miljoner människoliv. Kostnaden för katastrofförlusterna uppgick till över 300 miljarder US-dollar 2011. Varje dollar som investeras i katastrofriskreducering i ett krisbenäget område sparar minst fyra dollar i framtida katastrofhjälps- och återuppbyggnadskostnader enligt uppskattningar från Asiatiska utvecklingsbanken.

⁽¹⁾ Antagna texter, P7_TA(2013)0283.

Onsdagen den 11 december 2013

- G. De inbördes kopplingarna i leveranskedjorna i dagens globaliserade värld innebär att ekonomiska förluster i en region får globala återverkningar. Översvämningarna i Thailand 2011 uppskattas till exempel ha minskat den globala industriproduktionen med 2,5 procent.
- H. Kostnaderna för katastrofer ökar eftersom klimatförändringarna medför allt fler allvarliga väderrelaterade händelser, utöver den snabba och dåligt kontrollerade urbaniseringen, befolkningstillväxten, markförstörelsen och bristen på naturresurser. Livsmedels- och näringskriser blir allt vanligare i många regioner i tredje världen.
- I. Insatser inriktade på katastrofriskreducering och resiliens måste utgöra ett tillskott till, inte en ersättning för, de utvecklade ländernas insatser för att minska sitt bidrag till klimatförändringen.
- J. I samband med budgetsaneringar är det mycket viktigt att resurserna används ändamålsenligt och effektivt. Finansieringen av katastrofriskreducering måste vara långsiktig, ta hänsyn till reella risker och vara inriktad på att hjälpa dem som är mest sårbara för chocker.
- K. Kina har satsat 3,15 miljarder US-dollar på att minska effekterna av översvämningar och har därmed undvikit förluster på uppskattningsvis 12 miljarder US-dollar. Andra framgångsrika exempel är Bangladesh, Kuba, Vietnam och Madagaskar, där man i avsevärd grad har lyckats minska effekterna av meteorologiska risker, t.ex. tropiska stormar och översvämningar, genom att förbättra systemen för tidig varning, katastrofberedskapen och andra riskreducerande åtgärder.
- L. I de flesta länder utgör investeringar från den privata sektorn en stor andel av de totala investeringarna, och den nationella ekonomiska utvecklingen och resiliensen mot katastrofer är beroende av den privata sektorns katastrofrisk känsliga investeringar.
- M. FN beräknar att befolkningen i världens stadsområden kommer att öka med 72 procent fram till 2050 och att merparten av den urbana tillväxten kommer att äga rum i mindre utvecklade länder, vilket innebär att antalet människor som är utsatta för katastrofrisker kommer att öka väsentligt.
- N. Katastrofer kan medverka till en rad andra problem, t.ex. extrem fattigdom, osäker livsmedelsförsörjning och undernäring.
- O. En tidigare ohållbar utvecklingsplanering och utvecklingspraxis har lett till att många befolkningar blivit mer sårbara för katastrofer. Det måste ställas krav på att en katastrofriskbedömning ska ingå i utvecklingsplanering och utvecklingsprogram.
- P. Bristen på samordning mellan EU:s medlemsstater och andra givarländer efter kriser gör att effekten av de samlade insatserna minskar. Ökad samordning mellan givarna både efter kriser och i arbetet med att bygga upp resiliens kan leda till stora besparingar och ökad effektivitet i arbetet med att nå utvecklingsmålen.
- Q. Den globala bedömningsrapporten (*Global Assessment Report*) är i dag etablerad som en tillförlitlig global informationskälla för analyser av risker och sårbarhetstrender. Det är emellertid fortfarande ett stort problem att det saknas korrekta uppgifter om katastrofförluster.
- R. Den regionala integrationen är en källa till ekonomisk, politisk och social framgång.
- S. Den praxis som innebär överlåtelse av jordbruksmark bör regleras för att förhindra att landsbygdsbefolkningen missgynnas.

Onsdagen den 11 december 2013

EU:s resiliensstrategi

1. Europaparlamentet välkomnar kommissionens meddelande om resiliens från 2012 och dess mål. Parlamentet uppmanar kommissionen att aktivt gå vidare med förslagen i meddelandet och att se till att man utformar en långsiktig strategi för både uppbyggande av resiliens och katastrofriskreducering som omfattar både humanitära insatser och utvecklingsinsatser och etablerar en tydlig koppling mellan dessa.
2. Europaparlamentet välkomnar handlingsplanen för resiliens i krisbenägna länder 2013–2020 och dess prioriteringar. Parlamentet uppmanar med eftertryck kommissionen att tillsammans med Europeiska utrikestjänsten genomföra sina förslag och prioriteringar och se till att kontinuerliga framsteg görs för att uppnå handlingsplanens mål.
3. Europaparlamentet är oroat över att resiliens, och i synnerhet katastrofriskreducering, bara nämns kortfattat i rådets slutsatser om den övergripande agendan för tiden efter 2015. Parlamentet anser att större vikt måste läggas vid dessa frågor i agendan för tiden efter 2015.
4. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att aktivt integrera resiliensåtgärder i såväl den humanitära som den utvecklingsrelaterade delen av programplaneringen. Parlamentet betonar att det behövs en starkare koppling mellan kortsiktiga humanitära åtgärder och en mer långsiktig utvecklingsplanering och att detta bör ingå i EU:s övergripande resiliensstrategi.
5. Europaparlamentet anser att EU:s resiliensstrategi främst måste vara inriktad på de mest sårbara, de fattigaste och de mest marginaliserade befolkningarna, som är mycket utsatta för risker, särskilt naturkatastrofer, och är dåligt skyddade mot sådana chocker, inklusive gradvisa förändringar. Parlamentet betonar att en långsiktig resiliensstrategi måste ta itu med orsakerna till utsattheten för risker och kraftigt minska de underliggande riskfaktorerna.
6. Europaparlamentet betonar att EU:s långsiktiga resiliensstrategi bör åtgärda ekosystemets försämring, särskilt vad gäller jordbruk, vatten, biologisk mångfald och fiskeresurser, och uppmanar EU att bedriva en konsekvent utformad politik för att minska sårbarheten med hjälp av sin riskreduceringsstrategi, något som kan uppnås genom att införa hållbara produktionsmetoder och produktionssystem inom jordbruket, såsom växelbruk, agroekologi, skogsjordbruk, ekologiskt jordbruk och småskaligt jordbruk.
7. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att i sin agenda för resiliens rikta in sig på instabila och krisbenägna länder och att satsa på att stärka lokala institutioner för att skapa stabilitet och se till att sårbara befolkningar har tillgång till grundläggande tjänster.
8. Europaparlamentet betonar att luckan mellan katastrofhjälps- och utvecklingsfaserna kan överbryggas genom att man kopplar samman katastrofhjälp, återuppbyggnad och utveckling, för att skapa synergieffekter mellan det humanitära arbetet och utvecklingsarbetet. Parlamentet anser att det är viktigt att mer i detalj utveckla övergångsstrategier och parallella kopplingar mellan humanitärt bistånd och utvecklingsarbete, särskilt i katastrofbenägna länder, i samband med utdragna kriser och i länder som återhämtar sig från katastrofer.
9. Europaparlamentet vidhåller att katastrofbenägna länder bör ta på sig en ledande roll och vara huvudaktörer när det gäller att fastställa sina prioriteringar och utarbeta övergångsstrategier från humanitärt bistånd till långsiktiga utvecklingsstrategier, eftersom dessa länder har bättre förutsättningar att känna till de faktiska förhållandena på plats och därmed kunna fastställa vad som är bäst för deras egna samhällen.
10. Europaparlamentet betonar att klimatförändringarna förvärrar de underliggande riskfaktorerna och därför måste beaktas i resiliensstrategier, i synnerhet klimatanpassning.

Katastrofriskreducering – ett grundläggande inslag i resiliens

11. Europaparlamentet betonar att det är betydligt mer kostnadseffektivt att satsa på katastrofriskreducering innan katastrofer inträffar än att finansiera hjälpsatser när katastrofer redan ägt rum. Parlamentet efterlyser därför ökade investeringar i katastrofriskreducering och resiliensstrategier i utvecklingsländerna, särskilt i de mest sårbara områdena, och vill att detta ska ingå i de nationella utvecklingsplanerna.

Onsdagen den 11 december 2013

12. Europaparlamentet framhåller att en effektiv hantering av katastrofinsatser tar med i beräkningen att det upprättas en ram som tillåter att alla de nödvändiga resurserna omedelbart sätts in.
13. Europaparlamentet betonar att katastrofriskreducering bör prioriteras i framtida utvecklingsplanering och integreras i utvecklingsprogram och humanitära program i alla instabila och riskbenägna länder.
14. Europaparlamentet uppmanar EU och regeringarna i dess medlemsstater och partnerländer att förbättra och utveckla strategier för katastrofriskreducering genom att genomföra riskbedömningsprogram och förbättra systemen för tidig varning, särskilt i instabila och krisbenägna länder, genom att öka katastrofberedskapen för att effektivisera katastrofhanteringen på alla nivåer, samt genom att främja en mer hållbar utvecklingsplanering i partnerländerna.
15. Europaparlamentet uppmanar partnerländerna att införa redovisningssystem som kan registrera lokala förluster och utbyta information mellan lokal och nationell nivå för planerings- och statistikändamål. Parlamentet konstaterar att en viss standardisering kan underlätta registreringen av förluster på regional nivå och därmed stödja det regionala samarbetet.
16. Europaparlamentet uppmanar EU och dess medlemsstater samt partnerländerna att beakta den miljömässiga hållbarheten och katastrofriskhanteringen i reformprogram för markförvaltning och i markregistreringsmekanismer.
17. Europaparlamentet noterar att katastrofriskreducering och klimatanpassning är inbördes relaterade och uppmanar därför kommissionen och alla aktörer att i ännu högre grad integrera katastrofriskreducerings- och klimatanpassningsstrategier, såsom befintliga nationella åtgärdsprogram för anpassning, och att inkludera dem i planeringen för den elfte EUF. Man bör även söka konkret ekonomiskt stöd, t.ex. genom att genomföra den globala klimatförändringsalliansen, och samordna insatserna för att harmonisera dessa verksamheter.
18. Europaparlamentet stöder en komplementär och sammanhängande strategi för millennieutvecklingsmålen och katastrofriskreducering efter 2015. Parlamentet anser att processerna efter millennieutvecklingsmålen och Hyogohandlingsplanen måste ta hänsyn till resultaten av de nuvarande ramarna och beakta erfarenheterna hos dem som drabbats hårdast av katastrofer och kriser. Parlamentet upprepar att katastrofriskreducering, klimatriskhantering och resiliens måste integreras i ramen för tiden efter 2015.

Hållbar utveckling, socialt skydd och samhällens resiliens

19. Europaparlamentet betonar att resiliensstrategin måste leda till varaktiga positiva effekter för de mest sårbara grupperna i samhället, särskilt människor som lever i extrem fattigdom, i informella bosättningar eller i slumområden, och ursprungsbefolkningar som är ytterst utsatta för katastrofrisker.
20. Europaparlamentet betonar att hållbar utveckling måste ses som ett grundläggande inslag i katastrofriskreducering. Parlamentet anser att långsiktiga framsteg kan uppnås endast om man tar itu med de underliggande faktorer som gör samhällen eller individer mer sårbara, t.ex. dålig miljöförvaltning, dålig infrastruktur, markförstöring och dålig stadsplanering.
21. Europaparlamentet är medvetet om att en stor andel av de hushåll i utvecklingsländerna, särskilt i låginkomstländerna, som lever i varaktig fattigdom generellt sett har ett mycket begränsat eller inget socialt skydd och därför är ännu mer utsatta när det gäller naturkatastrofer och katastrofer som orsakas av människor. Parlamentet uppmanar kommissionen att ytterligare främja socialt skydd i sina program för utvecklingssamarbete genom särskilda åtgärder för att förbättra statliga system, förebyggande åtgärder och försäkringar mot naturkatastrofer och katastrofer som orsakas av människor.
22. Europaparlamentet vill att ökad uppmärksamhet när det gäller småskaliga katastrofer ska vara ett centralt mål i resiliensstrategin och att småskaliga katastrofers skador och effekter på samhällen ska synliggöras på ett bättre sätt.
23. Parlamentet understryker behovet av att förbättra och utveckla utbildningen om katastrofer och nödsituationer och att förbättra spridning, sammanställning och förmedling av information och kunskap som kan bidra till att stärka resiliensen i samhällen och främja beteendeförändringar och en kultur av katastrofberedskap.

Onsdagen den 11 december 2013

24. Europaparlamentet betonar att lokala myndigheter samt det civila samhällets lokala och nationella organisationer kan spela en viktig roll i arbetet för att bygga upp resiliensen, särskilt i instabila och krisbenägna länder, och uppmanar lokala myndigheter att i samråd med lokala samhällen och det civila samhällets organisationer utveckla sammanhängande och samordnade förfaranden för att genomföra resiliensstrategier.

25. Europaparlamentet understryker att man tillsammans med lokala myndigheter, utvecklingspartner, forskare, det civila samhället, medier och allmänheten bör upprätta kraftfulla mekanismer för ansvarsskyldighet och övervakning för att förbättra tillgången till information och öka medvetenheten om behovet av strategier för katastrofriskreducering och resiliens. Parlamentet uppmanar till regelbunden insamling av uppgifter, bland annat meteorologiska data och uppgifter rörande skörd, boskap, hur väl marknaderna fungerar, barnens och de fattigaste samhällsgruppernas näringsmässiga tillstånd, befintliga mekanismer för katastrofriskreducering och tillgången till grundläggande tjänster. Parlamentet uppmanar till att dessa uppgifter regelbundet inrapporteras och offentliggörs på plattformar som är tillgängliga för allmänheten för att underlätta tillgången till information och tidiga varningar samt främja en förbättring av situationen.

Lära av livsmedelsförsörjningskriser och tidigare katastrofer

26. Europaparlamentet påpekar att katastrofer och nödsituationer ofta följs av livsmedels- och näringskriser för dem som drabbats, särskilt barn. Parlamentet betonar vidare att livsmedelskriser är katastrofer i sig och att resiliensstrategin, som är inriktad på att trygga livsmedels- och näringsförsörjningen, systematiskt måste införlivas i programplaneringsbesluten.

27. Europaparlamentet uppmanar EU att dra lärdom av samarbetspolitiken under de gångna årtiondena och att lägga fram förslag för att i praktiken främja en konsekvent politik för utveckling genom att knyta samman utvecklingsbiståndet med EU:s andra politikområden, såsom jordbruk, handel, beskattning, klimatförändring och investeringar.

28. Europaparlamentet uppmanar med kraft kommissionen att inkludera frågan om markrofferi i sin politiska dialog med utvecklingsländerna, i syfte att göra politisk samstämdhet till en hörnsten för utvecklingsarbetet på både nationell och internationell nivå, samt att förebygga exproprieringen av småskaliga jordbruk, de fattigas ökade sårbarhet på landsbygden och ett ohållbart utnyttjande av mark- och vattenresurser.

29. Europaparlamentet noterar att livsmedels- och näringskriserna blir allt vanligare i Sahelregionen och på Afrikas horn, där miljontals människor inte har tillgång till tillräckligt med mat. Parlamentet påpekar att livsmedelskriserna på Afrikas horn 2011 och i Sahel 2012 har visat att man enbart med humanitärt bistånd varken kan bryta den kroniska svälten och undernäringen eller ta itu med dess orsaker. Parlamentet betonar vikten av att ta itu med de underliggande orsakerna till den ständigt osäkra livsmedelsförsörjningen i dessa regioner. Det handlar till exempel om bristande tillgång till lämpliga grundläggande tjänster och lämplig utbildning, akut fattigdom, otillräckligt stöd till småskaligt jordbruk och småskalig boskapsskötsel, problem med tillgången på mark, miljöförstöring, snabb befolkningstillväxt, marknadsmisslyckanden, minskad livsmedelsproduktion per capita och dålig samhällsstyrning. Parlamentet betonar att de underliggande orsakerna till livsmedelskriser idag är mer komplicerade än tidigare. Till exempel är marknadsrelaterade chocker och prischocker vanligare idag och drabbar oftare fattiga människor.

30. Europaparlamentet noterar att den kroniskt osäkra livsmedels- och näringsförsörjningen är den främsta orsaken till den ökade sårbarheten för livsmedelskriser, eftersom den minskar människors förmåga att förbereda sig för risker, att uthärda kriser och att återhämta sig från dem. Parlamentet noterar också att den kroniskt osäkra livsmedels- och näringsförsörjningen får långvariga negativa effekter som minskar humankapitalet genom att hämma barns tillväxt och påverka samhällens förmåga att utvecklas. Parlamentet inser att de höga och kraftigt fluktuerande livsmedelspriserna är kostsamma och komplicerade att ta itu med. Parlamentet påpekar att kommissionens resiliensstrategi är ett steg i rätt riktning för att ta itu med orsakerna till sårbarheten, där en av de viktigaste orsakerna är den kroniskt osäkra livsmedels- och näringsförsörjningen.

31. Europaparlamentet anser att EU:s handlingsplan för resiliens bör vara inriktad på att genomföra en konsekvent politik för utveckling och försöka lösa problem med koppling till livsmedelstrygghet och klimatreiliens genom att avskaffa ohållbara strategier såsom dumpning av jordbruksprodukter och orättvisa handelsregler. Parlamentet uppmanar EU att på nationell och internationell nivå anlägga ett helhetsperspektiv på hållbart jordbruk.

Onsdagen den 11 december 2013

32. Europaparlamentet välkomnar såväl den gemensamma strategin för utveckling och humanitärt bistånd som den regionala strategin i EU-initiativet Stöd till Afrikas horns resiliens (Share) och i det EU-ledda initiativet Global allians för resiliens (Agir) i Sahelregionen. Parlamentet kräver att dessa regioner ägnas ännu mer uppmärksamhet och efterlyser ännu bättre samarbete och samordning mellan nationella regeringar, internationella givare, det civila samhället och den privata sektorn när det gäller att undanröja barriärer mellan utvecklingsstrategier och humanitära strategier och mellan "vanliga insatser" och "krisinsatser".

33. Europaparlamentet efterlyser en effektiv resiliensstrategi som omfattar flera institutioner, är samordnad, heltäckande och systematisk och omfattar många olika delar, t.ex. förutsägbara och riktade sociala skyddsnet för de mest sårbara. Detta skulle inte bara säkerställa att hushållen har omedelbar tillgång till livsmedel under kriser utan även garantera en snabb återhämtning och resiliens vid framtida chocker. Parlamentet kräver att arbetet med att minska undernäringen bland barn ska vara en central del av resiliensstrategin genom samordnade nationella planer där barn under två år och gravida kvinnor särskilt prioriteras.

34. Europaparlamentet noterar att erfarenheterna från Niger, Burkina Faso och Mali visar att agroekologiska lågkostnadsmetoder, särskilt skogsjordbruk och mark- och vattenskydd, har ökat de småskaliga jordbrukarnas resiliens mot en osäker livsmedelsförsörjning. Parlamentet betonar dock att det agroekologiska jordbruket i sig inte är tillräckligt för att komma till rätta med de strukturella orsakerna till den osäkra livsmedelsförsörjningen. Parlamentet vill se att även aspekter som inte är jordbruksrelaterade införlivas i jordbruksinsatserna och att åtgärder vidtas för att se till att en förbättrad näringstillförsel är ett uttryckligt mål i jordbruksprogrammen. Parlamentet efterlyser också åtgärder för att se till att även kvinnliga jordbrukare får stöd genom programmen. Därför bör hinder på grund av bristande jämställdhet (när det gäller t. ex. tillgång till mark, lån, rådgivning och insatsvaror) beaktas vid utformningen av jordbruksprogrammen.

Bättre samordning av insatser och förbättrade finansieringsmetoder

35. Europaparlamentet påpekar att det är viktigt att medlemsstaterna och EU:s institutioner bättre samordnar sina utvecklingsinsatser och humanitära insatser och att de samarbetar för att effektivisera stödet. Parlamentet pekar på sin studie *Cost of non-Europe in Development Policy* från juni 2013, i vilken man räknar med att man skulle kunna spara 800 miljoner euro varje år i transaktionskostnader om givarna koncentrerade sina stödinsatser till färre länder och insatser, och att man skulle kunna spara ytterligare 8,4 miljarder euro varje år om det fanns bättre fördelningsmekanismer mellan länderna.

36. Europaparlamentet noterar det viktiga bidrag som rörliga småskaliga boskapsuppfödare ger till produktionen av kött, mjölk och blod i områden som är dåligt lämpade för andra former av jordbruk. Parlamentet betonar deras stora betydelse för att ge samhällen mat samt deras positiva bidrag till livsmedelstrygghet och näringstillförsel, något som stöds av belägg från torra och halvtorra områden som visar att barn i områden med betesmarker tenderar att ha bättre livsmedelstrygghet än barn som bor i städer och byar. Parlamentet kräver därför att man tar hänsyn till rättigheterna för och behoven hos befolkningar som bor i områden med betesmarker när man planerar jordbruksinsatser och jordbruksprogram.

37. Europaparlamentet understryker vikten av att förbättra kapaciteten hos de småskaliga jordbruken genom att främja offentlig-privata investeringar, även i form av mikroredditer till kvinnor.

38. Europaparlamentet anser att de pengar som man sparar genom bättre givarsamordning till exempel skulle kunna användas för katastrofriskreducering som i sin tur skulle ge en betydande avkastning, och därmed skapa en god cirkel.

39. Europaparlamentet välkomnar kommissionens förslag i handlingsplanen för resiliens från 2013 om att EU ska anordna ett årligt forum om resiliens. Parlamentet ser detta som en möjlighet att samordna det resiliensarbete som görs av offentliga institutioner, däribland nationella parlament och Europaparlamentet, den privata sektorn, icke-statliga organisationer och det civila samhället, för att möjliggöra väl samordnade framsteg när det gäller katastrofriskreducering och resiliens genom att alla aktörer arbetar tillsammans.

40. Europaparlamentet uppmanar till ökat samarbete mellan den offentliga och den privata sektorn när det gäller katastrofriskreducering och resiliens. Parlamentet uppmanar kommissionen att göra det lättare för den privata sektorn att delta genom att skapa incitament och rätt klimat för privata företag för att de ska dela med sig av sin expertis om

Onsdagen den 11 december 2013

uppbyggnad av resiliens och riskreducering. I detta avseende uppmanar parlamentet dock kommissionen bestämt att utarbeta ett förslag som fastställer regler rörande offentlig-privata partnerskap, däribland konsekvensbedömningar av de sociala och ekologiska aspekterna, för att förhindra att t.ex. konflikter om markanvändning eller tillgången till vatten förvärras, och i synnerhet för att skydda småskaliga jordbrukare. Dessutom bör man erbjuda stöd till AVS-länder när det gäller att noggrant granska avtal med multinationella investerare, och uppmuntra till insyn i investeringar och investeringsmål på plattformar som är tillgängliga för det civila samhället.

41. Europaparlamentet rekommenderar att samarbetet utökas med länder utanför EU och internationella och regionala institutioner när det gäller katastrofberedskap, katastrofinsatser och återuppbyggnad. Parlamentet stöder starkt samarbete mellan kommissionen och FN:s kontor för katastrofriskreducering (UNISDR) för att förbättra EU:s insatser på katastrofriskreduceringsområdet.

42. Parlamentet betonar att även om EU och internationella organisationer genom sina program kan göra framsteg när det gäller katastrofriskreducering och resiliens i utvecklingsländerna är det främst de nationella regeringarnas ansvar att garantera sina medborgares säkerhet. Parlamentet betonar därför att det i partnerländerna krävs ett starkt politiskt åtagande för stöd- och genomförandeinsatser som bidrar till resiliens och katastrofriskreducering.

o

o o

43. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet och kommissionen.
